

А Богъ видѣ всичко. И когато Каинъ се връщаше къмъ колибата си, Той го повика на име. И запита го, дѣ е братъ му.

А Каинъ рече:

— Не ме е никой поставилъ да бжда стражаръ на брата си. Комуто трѣбва, да го дири.

А Богъ се разгнѣви, та прокле Каина — никога миръ да не види. И рече му: „Върви, сине на безумието! Върви по склона на своята проклета пжтека! И нека плодътъ на твоята кървава ржка ъокапва, прѣди да го вкусишъ. И днитѣ на твоего страдание да нѣматъ четъ. Върви — и никой да не посмѣе да те убие! Своего проклятие въ вѣчността да занесешъ!“

И забѣгна Каинъ. Божията клетва вървѣше по стѣпкитѣ му и слѣдѣше го неотстъпно като сѣнката му.

Маринъ Влайковъ

ДѢЖДЪ

Капятъ капчици, летятъ
И звѣнятъ, звѣнятъ, звѣнятъ!
По стѣклата, по вратитѣ
И се лѣятъ отъ стрѣхитѣ.

Само пѣтлю вънъ стой —
Той отъ дѣждъ се не бои,
Сгушилъ човка подъ крилата
Тазъ бѣда му е позната.

Капятъ капчици, летятъ
И звѣнятъ, звѣнятъ, звѣнятъ!
Всички птички отлетѣха.
Даже сбогомъ си не взеха.

Дора Габе-Пенева